

Ο κ. ΒΑΛΕΤΤΑΣ

κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ ἐναντίον του τὰς γυναῖκας· ἂν κατορθώσῃ νὰ κάμῃ ἐχθρούς καὶ τοὺς ἄνδρας, τότε τοὺς φίλους του πρέπει νὰ τοὺς ζητήσῃ μεταξὺ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν πετεινῶν τῆς γῆς. Ἄλλὰ καὶ τοὺς τελευταίους κητέστησεν ἀσπόνδους ἐχθρούς του, διότι ἀφίνει ἀπροστάτευτα τὰ χαρέμια των, τὰ ὁποῖα οὕτω ἀπάγονται ὡς Μεγαρίτισσαι νύμφαι ὑπὸ τολμηρῶν ὄρνιθοκλόπων.

Καλὸς ἀστυνόμος θὰ πῆ κακὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι ἔτσι κύριε Βαλέττα ;

Ὁ Φουσσέ, ὁ Πιστρῆς, ὁ Λογοθέτης εἰσὶ μάρτυρες τῶν λόγων μας· οἱ δύο πρῶτοι ἦσαν κάλλιστοι ἀστυνόμοι, κάκιστοι ἄνθρωποι· ὁ τελευταῖος ἀστεῖος ἀστυνόμος, ἀλλὰ τί ἀγαθὸς ἄνθρωπος !

Ἐσὺ βραίνεις ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν πρῶτων.

Θ' ἀπαθανάτισθ τὴν ἀστυνομικὴν ψυχὴν σου, ἀλλὰ θ' ἀποθανάτισθ τὴν ἄλλην ψυχὴν σου, ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐλιθοβόλησαν αἱ ἡρώδεις τοῦ **Καφέ Τσουράπ**.

Τὸ **Καφέ Τσουράπ**, κείμενον κάτωθεν τοῦ ἐκ πευκῶν δασυλλίου τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μετεμορφώθη προχθὲς εἰς Ζάλογγον τῶν Ἀθηνῶν· αἱ δὲ γυναῖκες τοῦ νέου αὐτοῦ Ζαλόγγου εἰς νέας Σουλιώτισσας.

Ὁ κ. Βαλέττας φαίνεται ὅτι τὰ πέραν τῆς γαλλικῆς σχολῆς μέρη τὰ ἐσθυσεν ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ του χάρτου, τὰ θεωρεῖ ἀποικίαν, τὰ νομίζει Ἀφρικὴν ἢ τοῦλάχιστον Κάνθαρον ἐπ' αὐτῶν τῶν ῥάχεων τοῦ Λυκαβητοῦ.

Ἐνόμισε λοιπὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ παραπέμψῃ ἐκεῖ εὐλογιῶντας νὰ κάμουν τὴν κάθαρσίν των.

Ἄλλ' αἱ Καφετσουραπίτισσαι ὠπλίσθησαν ἀμέσως μὲ πέτρας, μὲ πλυντικὸς κοπάνους, ἔναι δὲ καὶ μὲ πετσωματικὰ σασεπῶ ἐκεῖ που ἐκπέσοντα καὶ ἐπολέμησαν καρτερικώτατα μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ κ. Βαλέττα.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ ἀρχιστράτηγος, ὁ κ. Βαλέττας, ἡ πάλῃ ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς, αἱ δὲ νέαι Σουλιώτισσαι τὸν ἐσημάδυσαν εὐστοχώτατα, πελωρία δὲ πέτρα τὸν εὗρεν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν τόσῳ μισογύναικα ἐκείνην καρδίαν.

Τοιαύτην ἔλαβε τύχην ὁ λίαν πρωτότυπος τρόπος, δι' οὗ ἐζήτησε νὰ ἐκδηλώσῃ εἰς τὴν ἀπόκεντρον ἐκείνην συνοικίαν τὴν ἀστυνομικὴν εὐλογίαν του.

Καὶ ὁ μὲν κ. Διευθυντῆς ἐπὶ τέλους ἐνίκησε χάρις εἰς τὰ ξίφη τῶν ὀργάνων του, ἀλλ' αἱ Σουλιώτισσαι τοῦ Καφέ Τσουραπίου ἀπειλοῦσι νὰ βάλωσι πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα ἡ ἀστυνομία ἐτοποθέτησεν εὐλογιῶντας.

Δὲν πιστεύομεν ὁ νέος Φουσσέ νὰ συνέλαβεν ὄνειρα Νέρωνος.

Εἰς τοιαῦτα ὄνειρα λίαν ἀφιλανθρώπως, ἀλλὰ καὶ λίαν φιλανθρωπικῶς, ἐπευχόμεθα, ἀντὶ τοκετοῦ, **ἀποβολῆν**.

Γκέκας.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἔχει δωδεκαετῆ μικρὸν, ὅστις τὴν στιγμήν, καθ' ἣν σὰς ὀμιλοῦμεν, γράφει ἐπιστιλὴν πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις θεῖόν του.

Ἡ μαμά του, ἡ κυρία Ἀγαθοπουλίνα, τὸν ἐρωτᾷ :

— Τί ζητᾷς νὰ σοῦ στείλῃ ὁ θεῖός σου ἀπὸ τὸ Παρίσι ;

— Ἐνα σουγιὰ, μαμά.

— Καὶ δὲν ἤρεις νὰ τοῦ ζητήσης ἄλλο τίποτε· ἐδῶ ἔχει σουγιάδες ὅσους θέλεις.

— Ναι, ὅλο παίρνω ἀπὸ 'δῶ καὶ τοὺς χάνω.

Γαλαξειδιώτης πάσχων ἀπὸ κοιλόπονον, προσκαλεῖ ἱατρόν.

Ὁ ἱατρὸς ἔρχεται, ἐνῶ ὁ ἀσθενὴς περιεπάτει εἰς τὸ προαύλιον ἀνυπόδητος.

— Ποῖος εἶναι ἀσθενὴς, ἐρωτᾷ ὁ ἱατρὸς.

— Ἐμένα ποῦ μὲ βλέπεις εἶμαι.

— Καὶ τί ἔχεις ;

— Κοιλόπονον.

— Νὰ φορέσης παπούτσια νὰ σοῦ περάσῃ.

— Οὐφ ! ἀδερφέ, τί ἔχουν νὰ κάμουν τὰ ποδάρια μὲ τὴν κοιλιά.

Ἐξεθειάζέ τις εἰς φίλον του τὴν ὠραίαν του καὶ ὡς φωλεὰς τῶν θεληγῆτρων τῆς ὑπεδείκνυε τέσσερες πέντε περπηταῖς ἐλήτσιας ἐπὶ τῆς παρειᾶς καὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

— Ἐέρεις, ἐπὶ τέλους τοῦλεγε, τὸ ὄνειρό μου εἶναι πότε νὰ τῆς φιλήσω.

Ὁ φίλος, ἐπταβόειος Αἴας, ἐν πλήρει ἀδιαφορίᾳ :

— Καὶ δὲ φιλᾷς καλλίτερα *ἐπιστολὴν* ἐπὶ συστάσει μὲ μαύραις βούλλαις ;

Ὁ Ἀνθρωπάκος μας παίζων ἔλεγε :

— Οἱ ἄνδρες εἶναι σκληροὶ ὡς κάλος καὶ αἱ γυναῖκες σκληραὶ ὡς κάλλος.

Εἰς ἔχων τὴν φαντασίαν λίαν ζωηρὰν πρὸ τῆς οἰκίας Καστόρχη.

— Τὸ σπῆτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἴδου τὰ μεταῖα παράθυρα ὁμοιάζουν γραμματικὴν καὶ συντακτικὸν ἀνοικτά. Ἡ πόρτα τῆς οἰκίας εἶναι τὸ Λεξικὸν τοῦ Βρόϊκου Στεφάνου. Τὰ κάτω παραθυράκια εἶναι τὰ κλασικὰ σχόλια εἰς τὸν Πίνδαρον ἢ τὸν Σοφοκλῆ· ἡ ὄλη γάτσα, κάθετον ἀναλόγιον.

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΕΞΕΝΑ.

Σὰν φίλοι ποῦ μᾶς φεύγουνε σ' τῆς συμφορᾶς ταῖς ὥραις

Τ' ἀηδόνια μᾶς ἀφίνουνε καὶ πάνε σ' ἄλλαις χώραις,

Καθὼς ζυγώσῃ ὁ Βορρῆϊς κ' ἡ παγωνιὴς ἀρχίσουν.

Μὰ ὁ Θεὸς ποῦναι καλὸς ν' ἀρθοῦν νὰ κελαδήσουν

Τὸν σπῖνο, τὸ καλόγιανο γιὰ χάρι μας προστάζει

Κι' ἀντὶς τὰ ῥόδα πῶφυγαν μαζὴ μὲ τ' ἀηδόνια

Τὸ γιοῦλι καὶ τὴν κυκλαμιὰ κάνει ἡ γῆ νὰ βγάξῃ

Ἔτσι καὶ σένα ἔστειλε σ' τὰ δύστυχά μου χρόνια.

Κι' ἂν εἶναι τώμορφότερο ἡ ῥοδωνιά λουλοῦδι,

Κι' ἂν τ' ἀηδονιοῦ ἄλλο πουλὶ δὲν φθάνει τὸ τραγοῦδι,

Καλλίτερα ἀγάπησα κι' ἀπὸ αὐτὸ κ' ἐκεῖνο,

Τὸ γιοῦλι, τὸν καλόγιανο, τὴν κυκλαμιὰ, τὸν σπῖνο,

Κ' ἀπ' ἄλλαις ὁμορφότεραις καλλίτερα ἐσένα,

Γιὰτὶ στολίζετε καιροῦς καὶ στήθια παγωμένα.

Νεοσύλλεκτος.